

Vampýři v zaměstnání

Každé ráno, jakmile se probereme ze spánku, spěcháme do práce. Člověk, který miluje svou práci i lidi, s nimiž se stýká, se už od rána naplňuje energií radosti. Jiný se probudí, myslí na práci jako na galeje, proklíná ji, s námahou vstává, ale musí jet. Přitom nemá ani sílu ani energii, všechno ho štve a něco tíží jeho tělo. To je klasický vampýr.

S ním si sedneme do jednoho autobusu, tramvaje nebo do stejného vagonu metra. Vampýru je těžko, musí se zbavit energií, které ho svírají, a stoupne nám na nohu, zrovna na kuří oko. Udělá to úmyslně bolestivě, aby u nás vyvolal pobouření a hněv. Pobíhá a provokuje nás, dokud se nerozčílíme, a nezareagujeme. Srdce začíná tlouct zrychleně, reaguje na tuto otevřenou hrubost, rozkmitává se vnitřní energie (prána) a přechází do

vnější energetické vrstvy (aury). Chvějete se a klepete, jako by vaše radost ani neexistovala a vampýr ještě rozdýmává vaše rozčilení urážkami. A tehdy energie definitivně přechází k němu. Vampýru se odlehčilo, zachránil duši, setřásl to, co mu vadilo a co ho rdousilo, nabil se čerstvou energií, i když ne té nejlepší kvality, ale spíše odpadní, ale i taková se mu hodí. My pak přijedeme do práce a ještě dlouho se nemůžeme uklidnit a soustředit. Nemáme sílu a jsme vymačkaní jako citron. Jako bychom své perly odhodili do bažiny a jakoby nás vyváleli ve špíně.

Všimli jste si, jak se vampýři, ať praští kohokoliv, cítí jako hrdinové, jak zlostně se jim blýskají oči a jak hrdě zvedají hlavu?

Pokud se nám podařilo úspěšně dostat do práce, ještě není vyhráno. I tady na nás může čekat vampýr.

Poměrně častým případem je situace, kdy vampýrem bývá nadřizený. Známy obraz, kdy vždy v pondělí svolá podřizené a začne je peskovat. Každého „otraví“, každého křivě obviní, znervózní celý kolektiv a zhatí jakoukoliv chuť pracovat. Po poradě odchází a všechny poplácává po ramenou. Prosí, aby se neuráželi, vždyť usiluje – údajně – o společný cíl. Říká, že pokud vás nebude pobízet, nebudete pracovat. Takový nadřizený-vampýr nemá rád svou práci, netěší ho. Jako každému vampýru mu dělá radost jen něco osobního, nemá rád lidi, vydržel by i sám. Proto u nadřizeného neexistuje životodárná energie, jíž může inspirovat a nabíjet celý tým a potěšit už jen svým příchodem do práce. Všichni se mu vyhýbají a on celý tým udržuje ve strachu. Především se však bojí on.

Pak tedy chápeme, proč křičí, bouchá pěstmi, uráží své podřizené přímo do očí a před všemi ostatními.

Nabíjí se a přitom se chytá za srdce. Zde je znamení vesmíru, že v jeho srdci není láska ani k nám, ani k práci.

Ptejme se, zdali se od nás nabíjí jen v pondělky na celý týden nebo zda se to stává každý den, a jestli je nemocný, pokud neprovede svou vampýrskou „pětiminutovku“?

Pokud si člověk svou prací, zájmem, láskou a dobrotou nemůže zasloužit uznání, začíná ho vyžadovat. Jako u Puškina: „Když vážně onemocněl, přimělo ho to respektovat sám sebe...“

U nadřízeného, jenž je vampýr, je nejvyšší fluktuace pracovníků. Nikdo si nepřeje pracovat s vampýrem a žít v každodenních psychických stresech. I tak je toho v životě dost. Nejhorší je, když vampýři řídí dětská zařízení. Viděl jsem vedoucí mateřských školek, ředitele škol a dětských klubů, kde je jejich vinou ve skupině pracovníků vytvořilo neustále napjaté psychické pole. Bylo by načas, aby si nejvyšší vedení všimlo toho, že lidé dávají výpovědi a že nejsou v duševní pohodě. A není a nebude to samotnou prací, jelikož „ryba páchne od hlavy“.

Následkem toho se u nadřízeného-vampýra objevují šplhouni a patolízalové. Jsou to slabí lidé, kteří se tak chrání před energetickými otřesy. Ale nadřízený-vampýr potřebuje jako chléb povaleče, které si bude neustále držet při sobě. A to takové, jež bude možné každodenně beztravně urážet a ubližovat jim, nebo, jak už jsme si zvykli se vyjadřovat, energeticky jimi otrásat.

Je marné bojovat s nadřízeným-vampýrem. Tím se bude jen lépe nabíjet naší energií. Jsme pro něj „viníkem“ a „obětním beránkem“. Každý den nás rád

vidí, vyhledává setkání s námi, jsme pro něj drahocenný objev, nemůže bez nás žít a jsme jeho osobním dárcem. Můžeme požadovat trojnásobnou, nebo i pětinasobnou částku platu za práci – to je náhrada za naše zdraví. Uvědomte si však, že on stoná ještě více, pokud se od nás nenabije.

Udělejte experiment: nereagujte na hrubosti nadřizeného, usmějte se, řekněte něco o počasí a uvidíte zázrak. Najednou zčervená, pak zrudne, zachvěje se a chytí se na prsou. Nedali jste mu svou energii a před vámi se odhalily symptomy vampyristu: výkřik ze slabosti, hrubost z nevychovanosti a vztek z hněvu. Vše skryté se odhalí.

Možná, že píšu poněkud otevřeně, ale bez toho bychom se ještě dlouho učili chápat, kdo je kdo a co je co. I proto vám radím: dávat pozor a mlčet, dívat se a vidět, co a jak se děje. Mlčeti zlato, říkali už dávno. Je to drahocenné zrnko, které s vámi zůstává a nevypluje na povrch.

Je možné, že vedoucí prostě jen nemají rádi svou práci? A máme ji rádi my, kteří do ní denně chodíme?

Práce je energetické pole naší činnosti a v tomto poli prožíváme velkou část svého života. Pro mnohé je to nešťastná část života. Ledaže bude mít člověk sílu i zdraví, ledaže je nebude brát od kolegů a potom i doma a na ulici. Pokud někdo říká, že nemá svou práci rád, měli byste zpozornět. Je to signál toho, že poblíž vás je vampýr. A ve skutečnosti je i tak patrné, kdo a jaký přístup má k práci. Neurážejte se, že vám vedoucí hubuje, stejně nemá autoritu. To je všeobecná vlastnost vampýrů. Nikdo je nemá rád a nemají ve svém týmu respekt.

Existuje mnoho lidí, kteří ani neskrývají to, že nemají svou práci rádi a že do ní chodí jako za trest. Zároveň jsou však vždy veselí a plní života a nikoho si nevšímají, jelikož žijí v ideách nějakého jiného světa. Při jakékoliv vhodné příležitosti se snaží utéct z práce tam, kde jejich duše zpívá a užívá si. Může to být sport, umění, různé zájmy technického charakteru atd. Ale současně svou maličností ostatní provokují, aby na ně křičeli. Uráží se a nazývají hanobitele vampýrem.

Copak v práci, kterou milujete, není člověk, kterého nemáte rádi, a proto vám jde na nervy? Když ale na něho pořád myslíte a mluvíte o něm, vaše energie odchází k tomuto člověku a vy se zase musíte pravidelně od někoho jiného dobíjet.

Ten, kdo u vás v práci nejvíce posuzuje druhé, je potenciální vampýr. Normální, zdravý člověk všem všechno odpouští nebo si nevšímá toho, od koho se šíří duševní zápach. Ještě častěji jako vampýři v práci vystupují lidé „svobodných funkcí“ – členové rad, závodních a místních výborů atd. Zde je vampýr vidět okamžitě, neboť každým svým gestem a slovem zdůrazňuje důležitost své osoby. Jedněm nadbíhají a pochlebují, avšak s druhými mají vztahy na ostří nože.

Vampýři vás všemi možnými způsoby stejně okradou. Předstírají, že neslyší, a my musíme v jednom kuse křičet, což nás rozčiluje, poněvadž vidíme, že slyší i potichu řečené slovo na jejich adresu. Existuje velká skupina měsíčních vampýrů, kteří se tváří jako nechápající. Je třeba jim pravidelně několikrát vysvětlovat základní věci, dokud „nevybuchneme“. A v tu chvíli získávají svou dávku odpadní energie. Zde je rada mudrce: „Neseděte pod zpráchnivělým

stromem, nestýkejte se s člověkem chabého rozumu.“
(H. Rerichová, *Společenství*.)

Technický pokrok dal vzniknout ještě jedné formě vampyrismu, a to telefonnímu. Voláte-li s telefonním vampýrem, nedělí se s vámi o radost, ale chrlí na vás opakovaně jedny a tytéž problémy. Může to být příbuzný, známý nebo kolega. Volají téměř každý den a ne vždy vhod. Připravují vás o spoustu času a vytrhují vás od práce. Posloucháte je rozčilení a vaše energie přetéká neviditelným proudem k vampýrovi. Geografická vzdálenost při tom nehraje žádnou roli. Telefonní kanál nejčastěji využívají měsíční vampýři. Zde je má rada. Při dávání telefonního čísla upozorněte na to, že máte starý a porouchaný přístroj, který se při hovoru odpojuje. Anebo si najdete svůj vlastní, efektivnější způsob. Technické možnosti zobrazení příchozích hovorů vám pomáhají „uvidět“ člověka, se kterým vás unavuje se stýkat.

Už víme, že nadřízený-vampýr se o víkendů nabíjí v rodině. A co se s ním děje, když je na služební cestě? Zde je příklad podobného případu, vybraného z novin *Moskevský komsomolec*.